ZAMAN 13 MAYIS 2006 CUMARTESİ SAYI: 179 ZAMAN'LA BİRLİKTE SATILIR ailem.zaman.com.tr

ailem

Annelerin Şefkati Herkesi Kucaklamalı

Farika Teymur Artır, Saniye Öztürk, Özlem Yeprem ve Şebnem Güler Karacan, anneliği anlattı

Anneniz için
en güzel hediye

www.gulsoy.com.tr

yeni çıktı

KÜÇÜK DÜNYAM

Fethullah Gülen

Latif Erdoğan

Tel: 0 212 232 17 51
www.ufukkitaplari.com

TÜM SEÇKİN KİTAPÇILARDA

Küçük Dünyam, bir tekevvün sancısı. Yaşanılmış hayattan çok gerçekleşen rüya. Ne düşmanın cevri ne de dostun vefasızlığı karşısında itidali, istikameti bozmadan, yese kapılmadan nasıl yola devam edilebildiğinin çarpıcı örneği. Kutsal çağrının, suskun infiallerde bile yankılanmadığı yokluklar arenası bir hazan dönemi ile, varlığın, atılgan, cesur, hamleci, asude bahar dönemini irtibatlandıran ve iki büklüm yürünerek, çok kere de sürünerek ancak geçilebilen zor, zorlu, karanlık dehliz döneminin ya da siyer diliyle söyleyecek olursak "Taif süreci"nin nasıl ve hangi şartlarda aşıldığını gösteren tarihi bir belge.

İÇİNDEKİLER

ZAMAN ailem

13 MAYIS 2006 CUMARTESİ SAYI: 179

Feza Gazetecilik A.Ş. Adına İmtiyaz Sahibi	Ali Akbulut
Genel Yayın Müdürü	Ekrem Dumanlı
Yayın Danışmanı	Hamdullah Öztürk
Yayın Editörleri	Serhat Şeftali Mustafa Aydın Şemsinur B. Özdemir
Katkıda Bulunanlar	Ali Demirel Süleyman Sargın
Tasarım	Mehmet Şimşek
Kapak Fotoğrafı	Mustafa Kirazlı
Sorumlu Müdür ve Yayın Sahibinin Temsilcisi	Ali Odabaşı
Reklam Satış Yöneticisi	M.Süleyman Başaran s.basaran@zaman.com.tr 0 212 454 82 25
Yayın Türü	Yerel Süreli

Zaman Gazetesi 34194 Yenibosna/İstanbul
Tel: 0212 454 1 454 (pbx) www.zaman.com.tr
Baskı: Feza Gazetecilik AŞ Tesisleri

http://ailem.zaman.com.tr
Öneri ve teklifleriniz için: ailem@zaman.com.tr

Annelerin şefkati toplumu neden kucaklamıyor?

Annelerimizin şefkat kahramanı olduğunu, herkesin annesini yerleregöklere sığdıramayacağını biliyoruz. Kime sorsanız, annelerimiz bir tane… sevgi denilince, fedakarlık denilince akla gelen isim hep annelerimiz. Duygu deseniz, şefkat deseniz onlarda…

Toplumumuzun yarısını kadınlar oluşturuyor ve onların çoğu da annelerimiz değil mi? Peki o zaman millet olarak yaşadığımız bu sevgi ve şefkat yoksunluğu neden? Nefret kusan, yalan ve düzenbazlıkta rakip tanımayan insanlar, annesiz mi büyüdü, annelerinden hiç mi şefkat namına bir şey görmedi?

Ana ocağı, ana kucağı, ya da şefkatın insanları doğru yola götüreceği, şefkat timsali annenin iyi bir insan yetiştireceği düşüncesi bir yanılgıdan mı ibaret? Sadece sevgi ve şefkatin ya da sadece çocuk doğurmuş olmanın "iyi insan" yetiştirmek anlamına gelmediği aşikâr. Böyle olmasaydı, kötü insanlara adım başı rastlanılmazdı.

***

Anneler şefkatiyle bir örnek; ama anneleri sadece bu özelliğiyle tanımlamak doğru olmaz. Anne, çocuğuna yatırım yapan bir insan. Ne kadar çok özenir, ne kadar çok katkıda bulunursa, sonuç dta o kadar iyi ve güzel olur.

Anneler, çocuklarına şefkati yeterince öğretebiliyorlar mı dersiniz? Görünen köyde şefkatli insanların sayısı hala azınlıktaysa bu soruya "hayır" denmeli. Sevgisi ve şefkati yüzüne ve diline aksetmiş insanların güzel huyları ülkede hiçbir anarşiye, düzenbazlığa geçit vermezdi yoksa!

***

Bugünkü nesiller, annelerin şefkat eğitimine çok muhtaç. Sevmeyi, acımayı, mantıklı düşünmeyi, doğru sözlü olmayı ve en önemlisi Tek ve Bir olana inanmayı öğretebilecek yegâne kaynak annelerimiz. Anneler, o kutsal annelik vasıflarını tamı tamına yerine getirse ortada yamuk insanlar dolaşmaz. Annelik sadece çocuk dünyaya getirmek değil; dünyada sağlam karakterli gür fidanlar yetiştirmek olmalıdır.

***

Ne zaman ki annelerimizin şefkati, içtenliği, fedakarlığı, sevgisi evlerin dışına taşar, sokaklarda yol alırsa toplumunda değiştiğini görebiliriz. Şefkat kahramanı annelerimiz bu ağır vazifenin altında dünyanın en zor işini yaparken, yani çocuk yetiştirirken, babaların da bu meşakkatli vazifeye destek olması çok önemli bir görevdir.

***

Ailem'in okur sayısı son bir ayda daha da arttı. İnternet sitemize de çok farklı ülkelerden ve şehirlerden güzel mesajlar geliyor. Bu konuda gayretkeş okurlarımıza teşekkür ediyoruz. Bu hafta Farika Teymur Artır, Şebnem Güler Karacan, Özlem Yeprem, Saniye Öztürk'le annelik üzerine konuştuk. ABD'de gazetemizin öncülüğünde yapılan Kutlu Doğum etkinliklerinden ilginç notlar dikkatinizi çekecek. Ayrıca öğretmenlerle ilgili kampanyamıza yüzlerce mektup ve email geldi; onları sizinle paylaşmaya başlıyoruz. Uzun bir aradan sonra sizlere yeniden merhaba diyen test köşemiz bu sayımızda da okurlarımızın dikkatini ölçecek.
Hayırlı haftalar…

Serhat Şeftali | s.seftali@zaman.com.tr

BİR HADİS

مِنْ حُسْنِ إِسْلاَمِ الْمَرْءِ
تَرْكُهُ مَا لاَ يَعْنِيهِ

Min husni islâmi-l mer'i terkühû mâ lâ ya'nihî

Doğrudan ya da dolaylı olarak Cenab-ı Hakk'ı hatırlatmayan lüzumsuz bütün duygu, düşünce ve fiilleri terketmesi, kişinin İslam'ı bilmesinin ve gereklerini yerine getirmesinin mükemmelliğindendir. (Tirmizî, Zühd, 11; İbn Mâce, Fiten, 12; Muvatta, Hüsnü'l-Huluk, 2; Müsned, 1,301)

Gıybet bataklığından uzak durun

Bazıları kendilerini masum göstererek gıybet bataklığına dalarlar. Bir fırsatını bulur bulmaz boşalmak ister, hemen birini yerden yere vururlar. Bunu yaparken de kendilerini masum gösterir, "Kalbimde zerre kadar bir kötülük yok ama..." gibi aldatıcı sözlerle başlayıp nefislerini pakladıktan sonra başkaları hakkında demedik laf bırakmazlar. Bir fırsat daha bulunca bu defa da "falan" hakkında konuşur, onu devirmeye çalışırlar. Ve bir fırsat daha, derken bakarsınız kendinden başka herkesi yok saymış, devirmiş ve hâlâ, "Gıybet olmasın ama..." demeye devam eder. Bu öyle kötü bir gıybettir ki emsali yoktur ve salih bir kulun, samimi bir Müslüman'ın fersah fersah uzak kalması gereken bir günahtır.

Bir çift eski çorap bile götürmek mümkün mü?

Bir zamanlar çok zengin bir adam, şöyle bir vasiyette bulunmuş: "Öldüğüm zaman beni defnetmeden önce şu eski çoraplarımı ayağıma geçirin. Ben mutlaka bunlarla gömülmek istiyorum."

Vakti saati gelince bütün faniler gibi o zengin adam da vefat eder. Cenazesi yıkandıktan sonra evlatları, ellerinde bir çift eski çorapla hocanın yanına gelirler. Hoca efendi kendilerine maksatlarını sorunca babalarının vasiyetini hatırlatırlar. Cenazeyi yıkayan hoca efendi bütün ısrarlara rağmen bu isteği kabul etmez. Babalarının vasiyetini mutlaka yerine getirmek isteyen evlatları bu defa müftülüğün yolunu tutarlar. Ancak cevap değişmez: "Dinimizde böyle bir şeyin olması mümkün değildir."

Yapacak bir şeyleri olmadığını anlayan çocuklar, babalarının bu önemli vasiyetinden ister istemez vazgeçmek zorunda kalırlar. Cenazeyi kabre defnedip eve döndüklerinde komşularından biri elinde bir mektupla çıkagelir ve "Babanız zamanında bana bir mektup bırakmıştı. Bu mektubu siz kendisini defnettikten sonra size vermemi istemişti" diyerek elindeki mektubu uzatır. Oğulları heyecan ve merakla babalarından gelen mektubu açıp okumaya başlarlar: "Evlatlarım, gördüğünüz gibi onca malıma ve zenginliğime rağmen dünyadan bir çift eski çorap bile götüremedim. Kefenin cebi de yok. Onun için, ahirete gönderip ebedileştirmek istediğiniz şeyleri vakit geçirmeden gönderin."

FOTOĞRAF: ZAMAN ARŞİV

"İnsan yediği şeylere bir baksın." (Abese Sûresi, 24)

Bir yumurta nasıl paketlenir?

Her yumurta kırışınızda, kabuğu atmadan önce ona uzun uzun bakın. Size bu nimeti böyle mükemmel bir ambalaj içinde göndereni düşünün. O'nun adını anın, afiyetle yiyin ve O'na şükredin.

Bir yumurta hiçbir zaman elimize paketlenmeden ulaşmaz. Yirmi dört saatlik bir üretim faaliyetinin neticesi olan bu leziz nimet, mutfağımıza kadar güvenle ulaşabilmesi için son derece dikkatle planlanmış bir ambalaj içinde bize sunulur. Yumurta kabuğu deyip geçmeyin. Kırıp çöp sepetine attığımız bu mükemmel ambalaj, mimarisi ve estetiğiyle akılları hayrete düşüren bir sağlamlık, pratiklik ve geometri şaheseridir.

Yumurtanın sarısı ve akı, tavuk vücudunda ayrı ayrı yerlerde imal edilir. Sonra bu mamul yaklaşık on altı saat süren bir işlemle ambalajlanır.

Önce yumurtanın şekline bir bakın. Parmaklarınızla iki ucundan ne kadar kuvvetle bastırsanız, kırılmadığını göreceksiniz. Bu sağlamlığın yanında pürüzsüz ve kusursuz bir şekli de vardır. Normalde çok iyi bir kalıba ve tezgaha ihtiyaç duyan böyle bir eser, içinde hiçbir kalıp bulunmayan tavuk vesilesiyle bize sunulmaktadır. Yumurtayı paketlemekle görevli olan bez, tavuğun vücudundaki bütün kalsiyum ve karbonat iyotlarını çekecek şekilde düzenlenmiştir. Öyle ki, tavuğun besininde kalsiyum eksildiği zaman, kabuğun hammaddesi olarak tavuk, kendi kemiklerini kullanır.

Öyle bir fabrika düşünün ki, tavuk kanı gibi pek de iştah açıcı olmayan bir maddeden hem yumurta sarısını hem yumurta akını hem de kabuğunu ayrı ayrı çıkarsın ve beş-on santimlik bir üretim şeridi içinde bütün bu işleri tek tek gerçekleştirdikten sonra kan ve dışkı gibi iki pisliğin içinden yumurta gibi tertemiz ve faydalı bir gıda üretsin. Bir şeyden her şeyi yapan bir ilim ve kudretin sahibinden başka bu fiile mührünü basabilecek kim var?

Modern teknoloji tavuğun besininden ya da kanından yumurta yapabilecek bir fabrikayı kuramadı. Olmaz ya, eğer kurmuş olsaydı bugün bir yumurtayı on beş kuruşa değil, yüzlerce liraya yiyemezdik.

Mübarek gün ve geceler bizlere neyi anlatır?

Mübarek ay, gün ve geceler İslam'ın simgelerindendir. Bu nedenle özel bir kıymeti vardır. Ramazan ve Kurban bayramları, Cuma günleri ve kandil günleri bunlardandır. Üç aylar dediğimiz Recep, Şaban, Ramazan ayları hayatımızda farklı bir öneme sahiptir. Çünkü bu aylarda gönül dünyalarına yönelen Müslümanlar, iman ve iz'anlarından fışkıran nurlarla eşyanın perde arkasını süze süze, duygularıyla, içinde ebedi bir ömür sürecekleri firdevslere uyanmış ve ulaşmış olurlar. Bu aylarda zaman hep uhrevi renklerle tüllenir. İnsanlar tıpkı öteler alemindeymişçesine sakin, huzurlu ve sevinç içindedir. Herkes kendi iç derinliklerinde ahiret saadetinin kutlu esintisini hisseder. Üç aylardaki manevi hava, bize hem yitirilmiş bir cennetin hasretini hatırlatır, hem de O'nu yeniden bulabilmenin ve O'na ulaşabilmenin yollarını gösterir. Abdülkadir Süphandağı'nın hazırladığı kitapta, bütün bu önemli zaman dilimlerinin özellikleri, bir Müslüman'ın bu anlarda neler yapması gerektiği ayrıntılarıyla anlatılıyor.

Kutlu Zamanlar
Abdülkadir Süphandağı
Rehber Yayınları
Tel: 0 (212) 318 42 88

Barla Dostları
Ahmed Özer
Işık Yayınları
Tel: 0 (212) 318 42 88

Gül Kokulu Hikâyeler
Kemal Turan
Rehber Yayınları
Tel: 0 (212) 318 42 88

Namaz Benim Huzurum
Nurullah Çörek
Timaş Yayınları
Tel: 0 (212) 513 84 15

Allah'ın Övdüğü Kullar
Ümit Şimşek
Zafer Yayınları
Tel: 0 (212) 512 80 80

Peygamberimiz Kadınlara Nasıl Davranırdı?
Nuriye Çeleğen
Nesil Yayınları
Tel: 0 (212) 551 32 25

Namaz ve Karakter Gelişimi
Esma Sayın Ekerim
İnsan Yayınları
Tel: 0 (212) 642 74 84

Salih Yusufoğlu
s.yusufoglu@zaman.com.tr

Mektup adresi: Ailem Dergisi
(Salih Yusufoğlu) Zaman Gazetesi
34194 Yenibosna/İstanbul

'Ailem'in güzel dostlarından, öğretmenleriyle ilgili onlarca mektup gelmeye başladı. İlginize teşekkür ederek, sizi çok güzel iki mektupla baş başa bırakıyoruz.

Dünyaya dalan bir kızı Rabb'ine yönelten Hüseyin öğretmen

Dindarların düzenbaz, dalavereci olduğuna inandırılan, Türk filmlerinin bol seyredildiği, televizyon ne derse ona inanılan, dini vecibelerin unutulduğu, Allah'ın, ancak bir ölüm anında hatırlandığı bir aile ortamında geçen silik ve içine kapanık yıllar. Yaşadığım ortam böyleydi. Bunun yanı sıra çevremde hep zengin ve şımarık çocuklar vardı. Onlarla boy ölçüşmek haddim değildi; ama ailemi çok zorlayarak onlar gibi olmaya çalışıyordum. Ailemi hem maddi hem manevi olarak çok zorladım. Bazen onları düşmanım gibi bile görüyordum.

Bu durumum Lise 2. sınıfa kadar sürdü. Yeni bir Din Kültürü öğretmeni gelmişti dersimize: Hüseyin Gümüş. Öyle vakur, öyle kendine özgüvenli, öyle esrarengizdi ki, beni çok etkilemişti. Başta bütün öğrenciler onun bizleri azarlayacağını, bağırıp çağıracağını zannederek, alışmış olduğumuz şekilde bağrışmalar, sınıfta hoca yokmuş gibi davranmalar vardı. Fakat o sabır timsali Hüseyin öğretmen, yerine oturdu, pamuk gibi ses tonuyla bizim o zamana kadar kendimize hiç sormadığımız soruları soruyordu, "Gençler, kendinize hiç sordunuz mu? Ben kimim? Ne için yaratıldım?, Bu dünyaya geliş maksadım nedir?" diye. Hüseyin öğretmen bunları soruyor ve harika anlatımıyla yine cevaplarını kendisi veriyordu.

O güne kadar kendimi hiç hesaba çekmemiş, sorgulamamıştım. Fakat artık hayat çizgim değişiyordu. Artık Hüseyin öğretmenin anlattıklarıyla hayatımı yönlendiriyor ve onun verdiği kitapları su içer gibi bitiriyordum. Hayatımda yeni bir sayfa açılmıştı artık. Hele Necip Fazıl'ın Çile'sini de okuyunca iyice, 'Ne için yaratıldığımı, nasıl yaşamam gerektiğini' iyice idrak etmiştim. Ne diyordu Necip Fazıl:

Göz kırptığım renkten
kulak verdiğim sesten
Affet Sen'den habersiz
aldığım her nefesten

Rabbim, senden binlerce kez razı olsun Hüseyin hocam. Şimdi taleben de senin gibi bir öğretmen olmak için uğraşıyor. Bana güvenip elimden tutup çirkinliklerden güzelliklere çektiniz, Rabbim de o zor günlerde sizin elinizden tutsun. **Ülkü Kara, İnegöl, Bursa**

Evini öğrencilerine tahsis eden Hülya öğretmen

Ortaokulu bitirdikten sonra K.Maraş'tan İzmir'e taşınmıştık. Artık bu koca şehirde yaşamaya çalışacaktık. İlk başlarda İzmir'de yaşamak çok zor gelmişti bana; ama zamanla alıştım. Lise 1, 2, 3 derken nerdeyse İzmir'li olmuştum artık. Lise yıllarım biraz sorunlu geçti. Ailemle sürekli kavga ediyor bir türlü anlaşamıyordum. Özellikle annem ne zaman benimle konuşmaya çalışsa kadıncağızı azarlayıp bir köşeye atıyordum. Bu yüzden ailem çok üzülüyordu. Zavallı anneciğim ne kadar gözyaşı döktü benim yüzümden.

Lise sondayken iyice çığırdan çıkmıştım. Kimsenin sözünü dinlemiyor, aklıma ne eserse onu yapıyordum. Önümüzde de üniversite sınavı vardı. O yüzden çok stresliydim. Gerçi çok çalıştığım söylenemezdi; ama yine de bir sınav heyecanı vardı. Sınav çok iyi geçmedi ve istediğim yeri kazanamadım. 1 yıl daha hazırlanacaktım. Annemin istediği bir dersaneye zorla kayıt yaptırdım. Yine o stresli çalışma temposu başlamıştı benim için. Ben etrafıma demirden parmaklıklar örmüş, kimseyle samimi olmuyordum. Dersanedeki sınıf öğretmenim benimle diyalog kurmaya çalışıyor; ama başaramıyordu. Onu da annemi azarladığım gibi azarlıyordum. Öğretmenim de çok çekti benden. Üzüldüğünü hissediyordum ve bu çok da hoşuma gidiyordu; ama o, benimle ilgilenmekten hiçbir zaman vazgeçmedi. Birgün nasıl olduysa hocamla konuştum ve o günden sonra hayatımda çok şey değişti. Bundan sonra her dediğini yaptıran hiçbir isteğine hayır diyemediğim tek insan hocam olmuştu. Onu görünce bütün sıkıntılarım gidiyor, çok rahatlıyordum. Karanlık dünyama ışık olmuştu Hülya Hoca. Onun sayesinde 'hayırlısı' diye dua etmeyi öğrendim. Derslerin yanı sıra dinimin gereklerini ve Hz. Muhammed'i (sas) gerçek anlamda öğrendim.

Hülya öğretmen kadar fedakâr bir insan olabilir miydi yeryüzünde bir türlü anlayamıyordum. Bizleri evine ders çalışmak için alırdı. Bazen 3, bazen 5 gün hep onun evinde kalır ders çalışırdık. 2 katlı evinin üst katını bize tahsis ederdi. "Hocam", diyordum "Nasıl olur da gözünüzü kırpmadan bize kendi evinizi verir, siz alt katta kayınvalidenizle oturursunuz?" O da gülerek "Öğretmen olunca seni de göreceğiz Mesude Hanım." derdi. "Kusura bakmayın; ama ben kendi hayatımdan ödün verip böyle bir fedakârlık yapamam." derdim.

Hülya hocanın evi âdeta bizim gibi öğrenciler için döşenmişti. Kitap dolu duvarlar, rahatımız için bir sürü çekyatlar ve daha neler neler. Bir insan, sırf öğrenciler uyusun diye, evine çekyat alır mı? Alırmış. Ben bunu Hülya hocamdan öğrendim. Rahatımız için her şey düşünülmüştü. Biz onun evindeyken hocamın eşi de eve gelmez, o da kendi öğrencileriyle bir yerlerde kalırdı.

Sabahları dersanede hergün birimizle kahvaltı eder, ne derdimiz ne sıkıntımız var anlamaya çalışırdı Hülya hoca. Bir de onun yanındayken elinizi hiç cebinize götüremezsiniz. Buna izin vermez çünkü. Onun sayesinde annemle daha sakin konuşmayı, annemi dinlemeyi öğrendim. Daha huzurlu ve mutlu yaşamaya başladım. Ona ne kadar dua etsem azdır. Böyle öğretmenlerin olduğunu Hülya öğretmeni tanıyınca anladım ancak. Ben eskiden somurtkan, yüzü gülmeyen bir insandım. Onu tanıyınca asık suratlı olmak ne mümkün. Aynı dersanede fizik öğretmenim birgün, "Kızım ne zaman görsem gülümsüyorsun. Allah bu gülümsemeni yüzünden eksik etmesin." demişti. Evet hocam sizden öğrendim gülmeyi, sevmeyi, fedakârlığı... Aslında gittiğim dersanede bütün öğretmenlerin bu kadar iyi, şefkatli, sevecen ve fedakâr olduğunu gördüm; ama Hülya hocam gerçekten çok farklıydı.

Şu anda üniversitede okuyorum. İnşallah ben de sizin gibi bir öğretmen olup evimin kapılarını ardına kadar öğrencilerime açacağım. Dualarınızı eksik etmeyin hocam. O mübarek ellerinizden hürmetle öpüyorum. **Mesude Dikeç, Bornova, İzmir**

FOTOĞRAF: REUTERS

Annelerimizin şefkati her yere yayılmalı

Farika Teymur Artır, Şebnem Güler Karacan, Saniye Öztürk ve Özlem Yeprem Ailem'e "anneliği" anlattı. İş hayatı, ev işleri, çocuklar ve annelik üzerine konuştuk.

■ **ŞEMSİNUR ÖZDEMİR**

Hiçbir duygu yaşanmadan tam olarak anlaşılmaz, mutluluğun resminin yapılamayacağı gibi. Annelik de tarif edilmez bir duygu çağlayanıdır. İçinde sevgi, heyecan, sorumluluk, endişe, merak, korku, gurur gibi birçok hissi barındırır. Hamilelik, doğum ve sonrası bir kadın için her anı farklı yaşanan bir süreçtir. Karnında bir bebeğin tekmelerini hisseden, 'sağlıklı olsun da cinsiyetinin ne olduğu önemli değil' diyerek diline dualar dolayan, doğum sancıları çekerken bile şikayet etmeyen, kendi bedeninde büyüyen o canlıyı kucağına ilk aldığı an çektiği tüm sıkıntıları unutup sevinç gözyaşları döken, yavrusunu emzirirken sütüyle birlikte sevgisini de onun kalbine akıtan bir kadın, bundan sonra hayatına sıradan bir insan gibi devam edemez. O, evladıyla birlikte kainattaki bütün çocukların hatta bütün yavruların annesi gibi hisseder kendini. Psikolog Farika Teymur Artır, iş kadını ve radyo programcısı Şebnem Güler Karacan, eski manken Özlem Yeprem ve radyo programcısı Saniye Öztürk'le anneliği konuştuk. İlk bebeklerini kucaklarına aldıkları zaman hissettikleri duyguları, anneliğin getirdiği sorumlulukları, hayata ve dünyaya bakışlarının nasıl değiştiğini, evlatlarıyla iletişimlerini, onları nasıl terbiye ettiklerini, çalışma hayatı ile anneliği bir arada yürütmek için buldukları yöntemleri bizimle paylaştılar. Çocuklarına da anneleri hakkında ne düşündüklerini sorduk. Sadece anneler değil, okuyan herkes bu dosyada hayatından bir parça bulacak.

FARİKA TEYMUR ARTIR (Psikolog)

Çocuğu dünyaya getirmek anne olmak için yetmez

Gazetemizin yazarlarından psikolog Farika Teymur Artır, Ahmet Eyüp (18), Zeynep (17), Emine (11) ve Rümeysa'nın (8) annesi. 1987'de Recep Artır ile evlenmiş. Recep Bey eğitim için İngiltere'ye gittiği için doğum sırasında yanında olamamış. Hatta Ahmet Eyüp'ü ancak üç aylıkken görebilmiş. Bütün çocuklarında mutluluk ile birlikte bir eksikliğin acısını yaşamış Farika Hanım. Zeynep doğduğunda İngiltere'de bulundukları için ailesinden ayrı imiş. Emine ise, 3 ay önce vefat eden anneannesinin acısı taze iken gelmiş dünyaya. O yüzden hiç görmediği anneannesinin adını taşıyor. Rümeysa'nın 8 aylık doğması ve sağlık sorunları yaşaması tüm aileyi endişelendirmiş. Hamileliklerinde Hz. Meryem'in duasını diline vird edinen Farika Hanım, evlatlarının iyi, salih birer kul olmaları için dua etmiş. Eşiyle birlikte çocuklarını Allah'ın kendilerine verdiği bir hediye olarak görmüş.

Anneliği 'mükemmel bir sevgi paylaşımı' diye tarif eden Farika Hanım, bu duyguyu çocuklarından önce kendisinden 11 yaş küçük kardeşine bakarken yaşamış biraz; ama kendi çocuğuna bakmanın ve onu sevmenin hepsinden daha farklı olduğunu söylüyor. Emzirmenin kendi başına çok güzel bir duygu olduğunu belirten Farika hanım, "Çocuklarım benim bir parçam ve onlara karşı sorumluluğum daha fazla. Benim içimde büyümesi, benimle bir olması daha farklı." diyor.

İyi anne-babalığın ve çocuklarına düşkün olmanın ailede öğrenildiğini belirten Farika Hanım, babaların da en az anneler kadar çocuklarına karşı duyarlı olabildiklerini söylüyor. Ona göre, ilk çocukta biraz şaşkın ve tecrübesiz olan babalar sonradan bu role alışıyor. Kendi babasında sorumlu bir baba rolü gören kişi, evlatlarına sorumlu davranıyor. Annelik ile babalığın yapısal, biyolojik, hormonal ve duygusal çok yönü olduğunu belirten Farika Hanım, birinin diğerinden üstün tutulamayacağını söylüyor.

Annelerde duyguların babalarda iradenin daha çok öne çıktığını ifade eden Farika Hanım, "Anne biraz daha şefkatle, daha acıyarak, daha koruyucu yaklaşır çocuklarına. Baba ise gücü, iradeyi temsil eder. Çocukların belli kuralları yerine getirmesinde daha kararlı davranır. Anne biraz daha esnektir. Çocuğun o andaki hassasiyetini, duygusal durumunu öne alır. Bunun dengelenmesi için yerine göre anne, babanın sözüne daha çok önem verilmesini sağlamalı. Yerine göre de baba, anneyi anlamaya çalışarak esnekliğe yardımcı olmalı." diyor.

Hamilelik ve doğum sırasında anne kadar acı çekmese bile çocuğuna çok şefkatli davranan babalar olduğuna dikkat çeken Farika Hanım, kendi evladına işkence eden, hakaret eden annelerin de varlığını hesaba katarak anne olmak için çocuğu dünyaya getirmenin yetmediğini söylüyor.

FOTOĞRAFLAR: MUSTAFA KIRAZLI

Çalışan anne olmak kolay değil

Farika Hanım, yaptığı işin verdiği avantajı ile çalışma saatlerini çocuklarına göre ayarlayabiliyor. Vaktini onların okul saatlerine uyacak şekilde düzenliyor. Çalışan anne olmanın dışardan göründüğü kadar kolay olmadığını belirten Farika Hanım, özellikle sıkı mesai ile çalışan anneler ve çocukları için bu durumun çok yıpratıcı olduğunu söylüyor. Toplumda denge sağlanması için annelerin bir kısmının evde kalması gerektiğine inanan Farika Hanım şöyle konuşuyor: "Çalışan annelerin eksiklerini ev hanımları dolduruyor. Bana yardım eden insanları ev hanımı olarak görüyorum. O evini bıraktığı zaman başkalarının da ona yardım etmesi gerekiyor. Çocuk bakımında bana kayınvalidem ile birlikte başka hanımlar yardım etti. Yerine göre ev hanımlığını bırakıp çalışan hanım konumuna geçtiler. Bu insanlar toplumdan tamamen kalkarsa, herkes çalışırsa hayat daha da zorlaşacak. Bu yüzden evden çalışma imkanlarının artması gerekiyor. Anne çalıştığı zaman çocuğun kendine güveni artıyor. Anne çok yönlü oluyor, çocuğuna vereceği şeyler artıyor. Sıkı mesai yapan annelerin çocukları anne yoksunluğu çekiyor. Özellikle 3 yaşına kadar anne ile bir arada olmaları çok önemli. Saatlerce anneden ayrı kalınca telafi edilmesi zor eksiklikler yaşıyorlar. Ancak çok candan seven birisi bunu doldurabilir. Çalışan anneler günlerini çok iyi planlamalı. Çocukların hasta olduğu zamanlar çok zorlanıyorum. İşimle çocuğum arasında kalıyorum. Her çatışma, her sıkıntı insana yeni güçler kazandırıyor. Kabiliyetlerimizi, direncimizi artırıyor. Pek çok alternatifi bir arada bulundurmak gerekiyor."

Farika hanım, kızları (soldan sağa) Emine, Rümeysa, Zeynep'e iyi bir arkadaş ve iyi bir anne olmak için çabalıyor.

FOTOĞRAF: ŞEMSİNUR ÖZDEMİR

Zeynep (17)

Anneme okuldan kaçacağımı bile söyleyebiliyorum

Arkadaşlarımla konuştuğum zaman onların annelerine göre daha değerli olduğunu fark ediyorum. Annemle arkadaş gibiyiz. Her derdimi rahatça anlatabiliyorum. Arkadaşlarım okuldan kaçtıklarını ailelerine söylemiyor; ama ben anneme 'Bugün okula gitmek istemiyorum, arkadaşlarla gezme planı yaptık.' diyebiliyorum. Bazen izin veriyor bazen de vermiyor. Zaten derslerin boş geçtiği zamanlar yapıyoruz planları. İkna edebiliyorum. İzin vermeyince de o beni okula gitmem için ikna ediyor. Annemin hayır dediği bir şeyi yaptığım zaman mutlaka başıma olumsuz bir şey geliyor. 'Hayır' diyorsa bir hikmeti vardır diyorum. Üzüldüğüm zaman zaten hemen anlar beni. Annem okumuş bir insan. Sevmediğim dersleri sevdirdi. Eksik yönlerimi tamamlamam için çok ilgilendi.

Emine (11)

Annemle her şeyimi konuşabilirim

Annem gayet anlayışlıdır. Sınavlardan kötü not aldığım zaman kızmıyor, 'düzeltirsin kızım' diyor. Bazı arkadaşlarım zayıf notlarını ailesine söylemeye korkuyor; ama ben çekinmeden söylüyorum. Birçok konuda kendimi anneme açabiliyorum. Bazen sadece ikimiz beraber vakit geçiriyoruz. Bazen iş yerine gidiyorum. Aralarda görüşüyoruz. Annemin çalışmasına üzülmüyorum; çünkü anneyi biraz da özlemek gerekiyor. Her zaman yan yana olunca, çok bağlı olunca, ilerde ayrı kalmak zorunda kalırsam alışamam, daha çok zorlanırım.

Rümeysa (8)

Bazen 'annem çalışmasa' diyorum

Çok harika bir annem var. Dertlerimi hep o dinliyor. Annemin bazen zamanı olmuyor, her gün konuşamıyoruz. Annem beni çok iyi anlıyor. Farklı bir anne olmasını istemezdim. Bu hâlini seviyorum. Bazen çalışmasa ve daha çok benimle olsa diyorum.

ŞEBNEM GÜLER KARACAN (Radyo Programcısı)

Anne olunca hayata bakışım değişti

16 yıldır Gülücük adlı bir radyo programı yapan ve halen Moral FM'de program ını sürdüren Şebnem Güler Karacan, aynı zamanda kağıt toptancılığı yapan bir iş kadını. 6 yaşında, Saltuk Buğra adlı bir oğlu var. İlk hamileliğinde mol gebelik yüzünden düşük yapan Şebnem Hanım, Saltuk Buğra'da da aynı endişeleri yaşamış. O dönemde çalıştığı hastanede canı sıkıldıkça oğlunu görmek için ultrasona girmiş. Doğumdan sonra narkozun etkisinden çıkmaya çalışırken duyduğu konuşmaları hiç unutamayan Şebnem Hanım, yaşadığı korkuyu şöyle anlatıyor: "Bir hastabakıcı 'hiç mi görmemişler bunu, nasıl bir şey bu" diyordu. Her hâlde bir canavar doğurduğumu düşündüm. Konuşamıyordum. Korkunç bir duygu idi. Meğer Saltuk Buğra ile birlikte bir torba da kist çıkmış karnımdan. 2-3 kilo kadar kist oluşmuş vücudumda ve hiç fark edilmemiş. Hasta bakıcılar bunlardan bahsediyormuş; ama ben çok korkmuştum."

Şebnem Hanım, yıllardır çocuk programları yaptığı için sürekli çocuklarla iç içe olmuş; ama kendi çocuğu olunca içinin daha farklı sızladığını söylüyor. Anne olduktan sonra hayata bakışının nasıl değiştiğini şu sözlerle anlatıyor: "Başkasının çocuğunun hasta olduğunu duyunca da üzülüyorum; ama insan bunu kendi çocuğunda farklı hissediyor. Saltuk'un acı çektiğini görmek daha tedirgin edici. Başkasının çocuğunu iğne yapılırken rahatlıkla tutarım. Saltuk'u da tutuyorum; ama daha zor oluyor. Yüreğim çok acıyor. Garip anlatılmayacak bir his bu. Bu arada, normal hayatımızda da çok şey değişmiş oldu. Eskiden kapıyı çekip çıkıyordum; şimdi o kapının ardında bir çocuk bırakıyoruz. 1,5 yaşından sonra yuvaya verdik. Son iki senedir babaannesi ve anneannesi dönüşümlü bakıyor. Eskiden eve dönme kaygım yoktu; şimdi sorumluluğumuz var. Ama bu güzel bir sorumluluk. Hayatımdan memnunum. Çünkü eve neşe geldi. Ciddi bir aile olduk."

Şebnem Güler Karacan Moral FM'de Gülücük adıyla bir çocuk programı yapıyor.

Saltuk Buğra 15 günlükken çalışmaya tekrar başlayan Şebnem Hanım, programların yanı sıra Gülücük kuklası ile birlikte çocuklara gösteriler yapmış, evinde kitap yazmış. Programının biraz haşarı karakteri Gülücük, evlerinin ikinci çocuğu gibi olmuş. Hatta Saltuk Buğra 4 yaşına kadar onu kardeşi sanmış. Çalışan bir anne olduğu için çocuk bakımını eşiyle birlikte üstleniyorlar; ama anne sorumluluğunun daha fazla olduğunu düşünen Şebnem Hanım, "Gece rahatsızlandığında babasını kaldırmadan ben ilgileniyorum oğlumuzla; ama onun gibi akşama kadar ben de çalışmışım. O zaman böyle düşünemiyorsunuz; çünkü annenin yerini hiçbir şey ve hiç kimse tutamaz. Bazen oğlumdan çok mu uzak kalıyorum diye endişeye kapılıyorum; ama en azından kendi işim olduğu için çalışma saatimi kendime göre ayarlıyorum." diye konuşuyor.

SANİYE ÖZTÜRK (Radyo Programcısı)

Kadınlar zayıftır; ama anneler güçlüdür, anne olduktan sonra bu gücü kendimde hissetttim

Saniye Öztürk, eski bir öğretmen ve 16 yıldır çeşitli radyolarda kadın ve aile eksenli programlar hazırlayıp sunuyor. Şu anda Burç FM'de her gün 'Bezm-i Cihan' adlı programı yapıyor. Hazım (21), Tarık (19) ve Ertuğrul (5) adlı üç çocuk annesi olan Saniye Hanım, anneliğin yaşanmadan anlaşılmayacak tarifi imkansız bir duygu olduğunu söylüyor. Kadınların hamilelikten itibaren bir ömür boyu sürecek fedakârlık ve sorumluluk yüklendiğini ifade eden Saniye Hanım, "Gecenin bir yarısında evladından başka kim için 10 kere uykunu bölüp kalkabilirsin? Ertuğrul için hâlâ her gece 7-8 kere kalkıyorum; çünkü üstünü açıyor. Annelik böyle bir şey." diyor. Çocuklarının çok iyi insanlar olarak yetişmesi için gayret gösteren Saniye Hanım, onlara her zaman "Siz sağlıklı, imanlı, ahlaklı, başarılı kişiler olmak zorundasınız." demiş.

Çocuklarının imanlı, iyi ahlaklı olmalarını okul başarılarından daha çok önemsemiş. 'Yaşlanınca bize baksınlar' düşüncesini sevmediği gibi 'sizin için saçımı süpürge ettim' anlayışıyla verdiği emeklerin karşılığını beklemeyi de doğru bulmuyor. Çünkü onlara sahip olarak evlat sevgisini tatmanın en büyük ödül olduğunu düşünüyor. Onları doğurmaktan ziyade yetiştirmenin daha önemli olduğunu ifade eden Saniye Hanım şöyle konuşuyor: "Çocuklarımız bize Allah'ın verdiği çok özel emanetlerdir. Kölemiz olmaları gerekmiyor. Onların da bir hayatları var. Biz onları severek kendimizi tatmin ediyoruz. Ama hayatımıza büyük anlam kattıkları bir gerçek. Bir çocuğu doğurmak kadını anne yapmıyor. Asıl olan onu yetiştirip büyütmek, hayırlı bir insan olarak yetişmesine gayret göstermektir. Sevmek emek vermektir, bedel ödemektir."

Saniye Hanım, hamileliği ve doğum sancılarını hiçbir zaman yaşama şansı olmayan erkeklerin, annelerin duygu dünyasını anlayamayacağı düşüncesine katılıyor ve Peygamberimizin "Cennet annelerin ayakları altındadır." sözünü hatırlatarak annelerin daha çok saygıyı hak ettiğini düşünüyor. Saniye Hanım'a göre, kadınlar zayıftır ama anneler güçlüdür. Anne olduktan sonra bu gücü kendinde hissetmiş. En zayıf olduğu zamanlarda bile çocuklarla ilgili bir mesele olduğunda enerjiyle dolduğunu söylüyor. Hayatın başka alanlarında mücadele etmek için de çocuklarından güç aldığını belirtiyor. Babaları anne ile eşit seviyeye koymanın mümkün olmadığını düşünen Saniye Hanım, "Kadınlar bu anlamdaki değerlerinin farkında değil. "Beşiği sallayan el dünyaya hükmeder" sözüne inanırım. Anne çocuğunu istediği gibi yetiştirebilir, istediği duyguyu yükleyebilir. Kadınlar bu imkanın farkında değil." diyor.

Hazım (21)

Annem yeteneklerimizi geliştirmek için çalıştı

Ziyadesiyle iyi bir annemiz var. İnsan içinde olunca bir şey anlamıyor; ama dışarıdaki hayatı gözlemledikten sonra farkına varıyor. 3 yıldır Deniz Feneri Derneği'nde çalışıyorum. Orada farklı hayat standartlarını gördüm. Böyle bir anne-babaya sahip olmanın verdiği avantajları fark ettim. İnsan kendinden daha kötü durumda olanları görünce sahip olduğu şeylerin değerini daha iyi anlıyor. Annem, kendini yetiştirmiş bir insan. Bizi yetiştirirken de ilerde başımıza gelecek birçok sıkıntının, sosyal alanda karşılaşabileceğimiz şeylerin hepsinin önüne geçmiş biz farkında olmadan. Küçükken bize günlük yazma, kitap okuma alışkanlığı kazandırması gibi. Böylece yeteneklerimiz gelişti.

Tarık (19)

Çalışmak onu mutlu ediyor

Anlatılmaz yaşanır denilecek bir annemiz var. Bizim için bu zamandan sonra bir anneden ziyade bir arkadaş gibi. Annemin benim için yaptığı en önemli şey, Edirne Fen Lisesi'ne gitmemi teşvik etmesidir. Onun gibi kültürlü bir anneye sahip olmak büyük şans. Güzel yemekler yapması da önemli. Çalışmasının da artısı var. Çalışmak onu mutlu ediyor. Bir şeylerle meşgul olması bizim için de iyi. Annemden iyi insan olmayı, dürüstlüğü öğrendim. Küçük yaşta Kur'an okumayı öğretti.

'Yap' demeden önce yapmaya çalıştık

Eşiyle birlikte çocuklara örnek ve iyi anne-baba olmaya çalışırken bir taraftan kendilerini de eğittiklerini fark etmiş Saniye Hanım. Onlara doğru bir davranışı 'yap' demeden önce kendileri yapmaya çalışmışlar. Doğru beslenmeye dikkat etmek, sağlık kurallarına uymak, yalan söylememek, kötü söz söylememek, argo ve küfürlü konuşmamak, ibadetleri yerine getirmek, her işe başlarken besmele çekmek, dişleri fırçalamak gibi günlük hayattaki olumlu davranışları nasihatle değil yaşayarak öğretmişler.

Radyo programlarının saatlerini çocukların okul vakitlerine göre ayarlayan Saniye Hanım, eve geldikleri zaman onlara kapıyı açan anne olmaya özen göstermiş. Üniversite mezunu kadınların çalışmayınca daha mutsuz olduğunu ve bunu eşlerine ve çocuklarına yansıttıkların gözlemleyen Saniye Hanım, kadınlara yarım mesai ile de olsa bir işle meşgul olmalarını, en azından vakıf ve derneklerde hayır işlerine katılmalarını tavsiye ediyor. Kadınların eş ve çocuklarının dışında kendilerine ait sosyal hayatları olması gerektiğini düşünen Saniye Hanım şöyle konuşuyor: "Bir işi olmayan veya sosyal faaliyete katılmayan kadınlar, kendini işe yaramaz hissedebiliyor. Çalışmak için maddi ihtiyacının olması gerekmiyor. Çocuğuyla bütün gün birlikte olduğu halde mutsuz bir anne ise eğer; bu çocuk için çok anlamlı değil. Önemli olan sadece çocukla geçirilecek nitelikli birlikteliktir. Çalışan anneler daha planlı, programlıdır. İstediği işi de yapıyorsa daha mutlu oluyorlar. Ama ben her şeye rağmen 3 yaşına kadar şartlar çok zorlamıyorsa annenin işten ayrılıp çocuğuna bakması gerektiğini düşünüyorum. Ertuğrul doğduktan sonra 4 yıl işime ara verdim. Çocuğu büyütürken daha çok okuyacağımı sanırdım. Meğer çalışırken çok daha fazla okuyup yazabiliyormuşum. Annelere doğumdan sonra daha fazla ücretsiz izin verilmeli ve aynı işe dönebilmeleri sağlanmalı."

FOTOĞRAF: ŞEMSİNUR ÖZDEMİR

Saniye Öztürk oğulları Tarık, Hazım ve Ertuğrul'la hayatı yeniden öğrenmenin kendini geliştirmenin tadını yaşamış.

Evlatlarımız en önemli eserimizdir

"İnsanlığa hizmet eden iyi bir evlattan daha önemli bir eser ne olabilir ki? O çocuk kim bilir nerde yer alacak ve topluma şekil veren bir insan olacaktır. Geleceğin dünyasına yön verecek nesilleri bugünün anneleri yetiştiriyor. Savaşlardan, adaletsizlikten, şiddetten şikayet eden anneler, çocuklarını daha güzel yetiştirmeli. Bir anne kendi oğluna kadınlara şiddet uygulamamayı, nezaketi, kız kardeşinden üstün olmadığını öğretmeli. Kendi işini yapmayı öğretmeli. Oğullarım yalnız kaldıkları zaman kendi işlerini yapabildikleri için bana teşekkür ediyor. Bir erkek neden hiç yemek yapamasın, kendini doyuramasın? Bugün şiddet uyguladığından şikayet ettiğimiz erkekleri de anneleri yetiştirdi. Eğitim ömür boyu devam ediyor. Verilen emekler boşa gitmiyor. Hayırlı evlat yetiştirenin amel defteri öldükten sonra kapanmıyor."

ÖZLEM YEPREM (Eski manken ve oyuncu)

Anne olunca kendi annemi daha iyi anladım

Eski manken ve oyuncu Özlem Yeprem, Enes ve Zehra'ya iyi bir anne olmanın yanı sıra hem eşi Reha Yeprem'in danışmanlığını üstleniyor, hem de hayır işleriyle uğraşıyor. Evlendikten bir yıl sonra hamile kalan Özlem Hanım, içinde farklı bir canlının oluşumunu hissetmenin kendisini çok heyecanlandırdığını, aynı zamanda endişelendirdiğini söylüyor. İlk günden itibaren çocuğunu nasıl yetiştireceğini, ona neler öğreteceğini düşünmeye başlamış ve bu konuda Allah'ın rızasının dışında bir şey yapmaktan çok korkmuş. Evlatlarını iyi insanlar olarak yetiştirebilmek için sürekli dua etmiş. Bir de onları daha doğmadan kaybetmekten çok korktuğunu belirten Özlem hanım, "Allah'ın rahmeti o kadar büyük ki, insanın kalbine evlat sevgisini koyarken daha dikkatli olması için endişeyi de koyuyor. Korkularım beni çok aşırı derecede duaya yöneltti ve Allah'a daha çok yaklaştığımı hissettim." diyor.

Enes'i kucağına ilk aldığı zaman, "Ben şimdi ne yapacağım?" diye düşündüğünü ve Allah'ın kendilerine verdiği bu emanete sahip çıkamamaktan çok korktuğunu ifade eden Özlem Hanım, daha sonra yaşadıklarını şöyle anlatıyor: "Hamilelikte çok kilo aldığım için sezaryen ile doğum yapmam tavsiye edilmişti. Bir yandan çok canım yanıyordu; ama bir taraftan da çocuğum ağlıyordu. Allah o zaman yaşadığım duyguları ve acıları unutturmasaydı 2. çocuğu düşünemezdim. Zehra doğduğunda biraz daha anneydim, daha tecrübeliydim, daha fazla mutlu oldum. Endişelerim daha azdı. Daha rahat büyüttüm kızımı. Çocuklarımla kendim ilgilenmeye özen gösteririm. Ailelerimiz destek olmaya çalışıyor; ama eşimle birlikte halletmek daha çok hoşumuza gidiyor."

Evlenmeden önce yaşadığı hayat tarzı çok farklı olan Özlem Hanım, anne olmayı aklına bile getirmezmiş. Hayatının gayesi ile ilgili daha bilinçli bir anlayışa geçtiği zaman ise anne olmayı yürekten istemiş. Çocukları olduktan sonra evlatların bir imtihan olduğunu daha net idrak ettiğini belirten Özlem Hanım, anne olduktan sonra hayata bakışını şöyle anlatıyor: "Savaş denilince aklıma ilk çocuklar geliyor. Onların ölmesi, yetim ve aç kalacak olmaları beni çok düşündürüyor ve şükre sevk ediyor. Çok güzel bir ülkede yaşıyoruz. Cumhuriyetin çatısı altında, kozmopolit ama insanların birbirine saygı duyduğu, insanların omuz omuza verdiği bir vatanımız var.

Enes (9 yaşında):

Anneme hediye aldım

Annemi seviyorum. İyi vakit geçiriyoruz. Oynuyoruz. Ders yaparken kızıyor bazen. Annemi mutlu etmek için bahçemiz olsaydı çiçek toplayabilirdim. Anneler gününü kutluyoruz. Geçen yıl başörtüsü hediye ettim. Okulda kermes vardı arkadaşımla beraber seçtim.

Özlem Yeprem: Çocuklar başının çaresine baksın diyemeyiz

Örf ve âdetlerimizle yoğrulmuşuz. 18 yaşından sonra gitsin başının çaresine baksın diyemeyiz. Çocuklarımız için endişeleniyoruz. Dünyadaki gelişmeleri de çocuklarımız adına endişeyle izliyoruz. "Ben" diye bir şey kalmadı zaten. Daha anne karnındayken yediklerinize dikkat ederek onun için yaşamaya başlıyorsun. Doğduktan sonra iş bitmiyor. Ölene kadar onun için endişelenmeye devam ediyorsun. Annem de hâlâ aynı şeyi benim için düşünüyor. Çocuğumun bana ihtiyacı olduğu gibi benim de hâlâ anneme ihtiyacım var. Hatta annem 5 yıl önce vefat eden yaşlı annesini özlüyor ve ona ihtiyaç duyuyor. Bu Allah'ın merhametinin büyük tecellisi. İnsan anne olunca annesinin kendisi için ne kadar büyük zorluklar yaşadığını daha iyi anlıyor. Doğum mucizevi bir şey. Sadece bir bebeğin doğuşu değil, kainattaki bütün doğumlar bir mucize.

FOTOĞRAF: ŞEMSİNUR ÖZDEMİR

Özlem Yeprem oğlu Enes ve kızı Zehra'yı iyi bir evlat olarak yetiştirmenin gayreti içinde.

Anne de baba da sorumluluk açısından bir

Çocuklara karşı sorumluluk anlamında anne ile baba arasında bir fark olmadığını düşünen Özlem Hanım, bir kişinin ailesi için yaptığı her şeyin harcadığı her kuruşun sadaka olduğuna dikkat çekiyor. Allah'a karşı sorumluluğunu bilen anne ve babaların çocuklarına daha çok önem vereceğini ifade eden Özlem Hanım, "Çocuğumuz doğduğu zaman Reha Bey de büyük endişeler yaşadı. Sorumluluklarının arttığını hissetti. Belki ben karnımda taşıdım; ama o da sıkıntısını çekti. Ben manevi anlamda ilgileniyorum çocuklarımla; ama o hem maddi ihtiyaçları hem de manevi gelişimleri için çalışıyor. Dolayısıyla babalık da kolay değil. Anne-baba arasında bir fark yok. Evlat ikimiz için de evlat. O da kendi parçası olarak görüyor çocuğunu bende. Eğer bir baba çocuğunun iyi yetişmesini istiyorsa anneyi de mutlu etmeli. Çünkü mutsuz bir anne çocuğunu mutlu edemez." diyor.

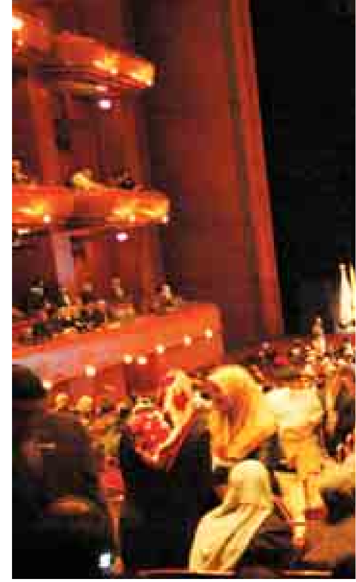

New York'da ünlü Lincoln Center'daki Kutlu Doğum programı tek kelimeyle muhteşem geçti. New Jersey'deki programa ise çocuklar damgasını vurdu.

Happy Birthday Prophet Muhammad (sas) (*)

Amerika'da yaşayan Türk çocuklarının Efendimiz (sas)'e Türkçe ve İngilizce yazdıkları mektuplar duygulu anların yaşanmasına sebeb oldu.

(*) Amerika'da büyüyen çocukların Resulullah'a yazdıkları mektuplarda "İyi ki doğdun Peygamberim" ifadeleri dikkat çekti.

İDRİS GÜRSOY/NEW YORK

"Dear Prophet, you are a wonderful person. I wish, I was just like you. Love. Samira, Age, 6."

"I love our Prophet 1000, 2000, 3000, 4000 and 5000 times .That's how much I love him... Zelal, age, 6."

6 yaşındaki Samira ve Zelal'in kendi el yazıları ile yazdıkları kısa mektupları böyle başlıyor. Küçücük yüreklerde ne büyük heyecan ve sevgiler varmış meğer.

Kutlu Doğum Haftası münasebetiyle Zaman Amerika'nın düzenlediği "Efendimize mektup" yarışmasına Türkçe ve İngilizce mektuplar yağdı. 7/12, 12/18 yaş grubunda İngilizce ve Türkçe olarak iki kategoride düzenlenen yarışmada duygu yüklü mektupları değerlendiren jüri not vermekte zorlandı. Yarışmaya 6 yaşında ve İngilizce mektuplarla katılan üç çocuğa jüri özel ödülü verildi.

Yarışma, O'nun evinden kilometrelerce uzaktaki Yeni Dünya'da da O'nun, dillerde ve gönüllerde olduğunu gösterdi. Hazreti Muhammed adının küçük gönüllerde büyük yankılar bulduğunu ortaya koydu. Bir mektuptaki ifade şöyle:

"... Bazen düşünüyorum acaba seni görseydim ne yapardım diye ve sadece tek bir cevap bulabiliyorum. Herhalde diyorum kendi kendime bayılıp düşerdim. Şimdi yazarken bile kalbim son sürat atıyor. Gözlerimde biriken gözyaşlarım yanaklarıma düşüyor."

Mektupların tamamına bakınca her çocuk, Efendimiz'i başka bir yönü ile tanıyor. Ama hemen hepsi, O'nun çocukları ne kadar sevdiğini biliyorlar:

"... Sen, torunlarınla bizzat kendin ilgilenir ve onları sık sık ziyarete giderdin. Onları bağrına basar ve onları ne kadar çok sevdiğini her hareketinle ve her sözünle dile getirirdin. Ne yazık ki artık çocuklar bu zamanda etraftan o kadar sevgi ve ilgi görmüyor.(...)Ya Rasulallah keşke sen hepimizin sevgili babası, dedesi olsaydın."

İslam'ın aydınlık yüzünün kirletilmeye

FOTOĞRAFLAR: MUSTAFA HALİLOĞLU, SELAHATTİN KARAKIŞ

Konserlere binlerce insan katıldı

New York ve New Jersey'de binlerce kişinin katılımı ile konserlerini veren Ahmet Özhan da, etkinliği çok anlamlı bulduğunu kaydetti. Özhan, konserlere Amerikalıların da katılmasına işaret ederek, "İslam'ın gülen yüzünün, onu bilmeyenlere güzel bir şekilde anlatılması gerekir. Bu etkinlikler de bunun en güzel yollarından birisi." diye konuştu. Turkish Cultural Center'in organize ettiği New York'ta ünlü Lincoln Center'daki Ahmet Özhan konserine katılanların büyük çoğunluğu Amerikalılardan oluşuyordu. Özhan'ın 2,5 saatlik performansını nefeslerini tutarak izleyen konuklar, Amerikalı dervişlerin sema gösterisinden de çok etkilendiler. Gecenin ilginç konukları arasında Osmanlı Hanedanı'nın en yaşlı üyelerinden Ertuğrul Osman ile Wall Street Gazetesi'nde Türkiye hakkında yazdığı yazılar ile dikkat çeken Robert Pollock da vardı. Geceye katılanlar programlardan çok etkilendiklerini ifade ederek, organizasyon heyetinden Mevlana ve Türkiye hakkında detaylı bilgiler istediler. Zaman'ın da sponsoru olduğu Kutlu Doğum programları Suat Gözütok'un okuduğu Kur'an-ı Kerim, Mustafa Demirci'nin ilahileri, ve Dursun Ali Erzincanlı'nın şiirleri ile sürdü.

Amerika'daki Kutlu Doğum programlarını Turkish Cultural Center, Interfaith Dialog Center, TAMEF, Universal Foundation, Golden Meadow Cultural Foundation ve ATFA gibi başarılı sivil toplum örgütleri organize ettiler.

Derereceye Girenler: Süeda Bilici, Haticül Kübra Özen, Esatcan Bayar, Seda Algın, Songül Yalçın, Zeynep Demir, Ayşe Büyükerkan, Reyhan Sarıtoprak, Ali Al Jallad, Tuba Ağbaş, Selda Kılıç, Harun Karabay.

çalışıldığı zor bir dönemde hayatın içinde olmak kolay mı? Çocuklar da okulda, sokakta bazı olumsuzluklarla karşı karşıyalar. Bu, mektuplara yansıyor:

"... Şimdi kötü insanlar veya Seni bilmeyenler sana saygısızlık yapıyorlar. Tüm Müslümanlar'ı terörist zannediyorlar. Efendim, Senin aydınlık yüzünü anlatamazsak insanlara bizi affet olur mu?"

Mektuplar hayatın içinden konulara değiniyor. Bir mektupta dünyada dökülen kanlar konu ediliyor. Bir başkasında çocuklarına kötü davranan anne-babalar, diğer bir satırda Allah'a isyan eden gençler. Ve teşhis konuluyor: "Sen buralardan göçüp gittikten sonra kıyamet koptu. Şu anda kıyameti yaşıyoruz. Sevgisiz, saygısız."

Çocuklar ve gençler, Efendimiz'in tanınmamasından, bilinmemesinden çok muzdaripler. Birçok mektupta, birçok satırda bu ıstırap dile getiriliyor: "Sevgili Peygamberim, ben Amerika'da doğdum. Gün geldi okula başladım. Okuldaki arkadaşlarımın Müslüman olmadığını, Senden habersiz olduğunu gördüm. Sensiz hayat nasıl karanlık ve çekilmez olur diye arkadaşlarım için hep üzüldüm. Keşke onların kulaklarına eğilip Senin adını haykırabilseydim, nelerden mahrum olduklarını anlatabilseydim."

Çocuk öfkesini içine atmamayı, onu dışa vurmayı öğrenmelidir. Fakat bu sırada vurup kırmak gibi aşırı davranışlardan uzak durabilmeyi de öğrenmelidir.

■ PROF. DR. MEHMET ZEKİ AYDIN

Çocuğun duygularını kontrol etmesi öğretilmeli

Duygular da çocukla birlikte gelişir

Duyguların gelişimi, gelişimin diğer yönleri ile yakından ilişkilidir. Çocuklar, gelişimin bir basamağından diğerine geçtikçe, dış uyarımlara tepkilerini farklılaştırmaktadırlar. Başlangıçta sadece sesi algılayan bebek, tecrübesi arttıkça sesteki öfkeyi ve sevgiyi ayırt edebilmektedir. Oynadığı bir kutunun açılıp açılmamasını başlangıçta fark etmezken, giderek onu açamayınca öfkelenmekte, açınca sevinmektedir. Zihin gelişmesi sürecinde öfke, çocuğun zekasını geliştirici bir rol oynamaktadır. Elinden bir oyuncağı alınan çocuk başlangıçta bağırıp çağırdığı hâlde, bunun bir oyun olduğunu anlamaya başlayınca gülebilmektedir. Gelişme devam ettikçe çocuklar duygularını açığa vurmayı da sınırlamayı da öğrenmektedirler.

Çocuk gelişiminde önemli olan hususlardan biri çocuğun duygu ve davranışları için bir kontrol sistemi oluşturmaktır. Yeni doğmuş bir bebek, ağlamak istediği zaman ağlar, haykırmak isteyince haykırır. İlk yıllarda da bu büyük ölçüde devam eder. Örneğin, ayağına takılan oyuncağa çocuğun tepkisi genellikle onu tekmelemek şeklindedir. Arkadaşlarıyla anlaşamadığında ilk tepkisi, yumruk atmak olur. Ancak 3 ile 6 yaş arasındaki dönemde çocuk duygu ve davranışlarını belli bir oranda kontrol altına almaya başlar. Öncelikle, çocuğunuzun kontrol sisteminin kısa sürede geliştirilemeyeceğini kabul etmeniz gerekiyor. Babalar bu konuda annelerden daha sabırsızdırlar. Çünkü anne günün büyük bölümünü, çocukla geçirdiği için "deneme-yanılma" yöntemiyle de olsa babadan daha çok şey öğrenir ve çocuktan neler beklenip neler beklenemeyeceğini sezer. Babalar ise, günün büyük bölümünü büyükler dünyasında geçirdikleri için o kadar anlayışlı olamazlar.

İlk aşama öfke kontrolü

Çocuk öfkesini içine atmamayı, onu dışa vurmayı öğrenmelidir. Öfkesini hem belli etmek, hem aşırı davranıştan kaçınmak gerçekten zordur. Ahlâk, insanın duygularının bir düzene konulması ile oluşmaktadır. Öfkesini, sevgisini, açlığını, hırsını; doğruya, iyiye, güzele, kutsala yönlendirebilen insan, güzel ahlâk sahibi insandır. Okulöncesi çağdaki çocuğumuza, "Sen, 'hayır' demenin ne demek olduğunu bilmiyor musun?" diye çıkıştığınız olur. Çocuğunuz 'hayır' sözünü anlar, ancak, bu 'hayır' sözünün kapsadığı yasaklamaları, yönlendirmeleri hemen davranışlarına geçiremez. Bu gibi durumlarda çoğunuzun konuşmayı öğrenirken geçirdiği günleri hatırlayın. Çocuk konuşmaya başlar başlamaz, sekiz, on kelimelik cümleler kuramaz.

Doğrular ve yanlışlar

Duygu ve davranışları, kontrol etmeyi öğretirken anne-babaların düştüğü başlıca iki yanlış vardır. Bazı anne-babalar, bu tür kontrole hiç yönelmezler. Bunların çocukları altı yaşına geldiğinde, iki yaşındaki çocuktan farklı değildir. İçinden gelenlere hiç gem vurmaz, arkadaşını tekmeler, oyuncağını kırar, çevresiyle uyumsuzluk içindedir. İkinci tip anne-baba ve özellikle baba, bunun tam tersini yapar. Yani çocuğu çok kısa sürede kontrole sokmak için aşırı baskı yapar. Anne-babaların bu yanlışa düşmemeleri için çocukların gelişimlerini, onlardan hangi çağlarda ne beklenilmesi gerektiğini bilmeleri şarttır. Bir çocuğun duygu ve davranışlarını, onun becerebileceğinden daha kısa sürede kontrol altına almak için baskı yapmak sorun yaratabilir. Çocuğun yemek yememesi, aşırı yavaş ve tembel olması, karabasanlar görmesi, tırnak yemesi, hayvanlardan ve karanlıktan korkması bu tür baskılar karşısındaki tepkiler olabilir. Bu kontrol sistemine başlamak için, üçüncü yaş uygundur. Çünkü bu yaş, çocuğun denge içinde olduğu, sorunlarla bunalmadığı bir dönemdir. Konuşmaya başlamış olması da kontrolü geliştirmeye yardımcı olacaktır. Aykırı davranışların kontrol edilmesi için giderek artan bir şekilde üzerinde durun. Kardeşine öfkelendiği zaman, "Senden nefret ediyorum." demesine göz yumarsanız, çocuğun kardeşine vurmasını engellemiş olursunuz. Duygularını sözle açığa vurduğu zaman, bunu davranışlara yükleme gereği duymayacaktır. Ona, "Kardeşine çok kızdın, anlıyorum; ama ona vurmasan doğru olur." diyerek onu anlayışla karşıladığınızı belirtirseniz bu yolda epey aşama kaydetmiş olursunuz.

Yeni yetmelik devresinde çocuklar gülmelerini tutamazlar. Özellikle bayrak töreninde, ders anlatırken vb. durumlarda gülmeleri tutar. Bu durum geçicidir. Gülmelerini tutmayı da öğreneceklerdir.

Çocuğa "şamar oğlanı" oyuncağı dikin!

Çocuğun aykırı duygu ve davranışlarını ortadan kaldırmanın veya kontrol altına almanın olumlu çözümlerinden biri de el altında bir "kukla şamar oğlanı" bulundurmaktır. Bu, evdeki kumaş parçalarından dikilebilecek bir bebek olabilir. Evdeki herkesin yerini tutabilecek olan bu bebek, çocuğun tepkilerinin hedefi olacak, böylelikle istenmeyen davranış ve duyguların önü alınmış olacaktır.

FOTOĞRAF: REUTERS

Dayak atmak çözüm değil

Aşırı yaramaz, saldırgan olan çocuklar için en iyi çözüm yolunun dayak olduğunu düşünen anne-babalar vardır. Bu, ateşi söndürmek için üzerine benzin dökmeye benzer. Çocuğunuz bir başka çocukla dövüşüyorsa, onu engellemek için dayağa yöneleceğinize, çocuğunuzun ellerini tutun, "Arkadaşına kızdın ama bunu ona konuşarak anlatabilirsin. Onu dövmeye kalkışman doğru olmaz." deyin. Böylece, çocuğun gerçek duygularını anlayışla karşılamış olacağınız için onun kişiliğini olumsuz yöne itmeden saldırganlığını önlemiş olursunuz.

FOTOĞRAF: REUTERS

Çocuğunuza zaman tanıyıp sabırlı ve ustaca davranırsanız, çocuğunuz okula başlama yaşına geldiğinde duygularını kontrol etmeyi başaracaktır.

Rol değiştirme oyunu oynayın

Çocuğunuza "Bugün seninle yeni bir oyun oynayalım. Sen baba ol, ben çocuk! Şimdi sen ne dersen ben onu yapacağım. On beş dakika (bu süreyi sabrınıza göre ayarlayın) bu oyunu oynayalım." deyin. Çocuğun sizden istediklerini ve size olan davranışlarını (yani sizin taklidinizi) gördüğünüz zaman, ondan bazen ne olmaz isteklerde bulunduğunuzu anlayacaksınız. Anne-babalar, genellikle çocuklarına ne kadar çok kural koyduğunu fark edemez. Çocukların da arada bir istedikleri gibi sözlerini dinletmek ve olumsuz duygulardan kurtulmak ihtiyacında olduklarını anlayamaz. "Rol değiştirme oyunu" çocuğa belirli bir süre de olsa, söz geçirmek ve olumsuz duyguları boşaltmak için fırsat verecektir. Başlangıçta çocuğunuz rahat davranmaktan korkabilir. Size "söz geçirmesinin" korkulu sonuçlar doğurmayacağına inanabilmesi için bir süre sabredip oyunu tekrarlamanız gerekecektir.

Ticaret erbabı haram helali düşünerek iş yapan insandır

Haram-helâl mülâhazasına bağlı olarak alışveriş yapan bir tüccarın, işinin başında geçirdiği ve geçireceği dakikalar dahi ibadet sayılır.

■ Ticaret, para ve emtia diliyle, her şeyin dizgini elinde olan Zât'a rızık adına müracaatta bulunmaktır. Bu müracaat mutlaka yapılmalıdır ama; isteklerin yerine getirilme işinin O'na ait olduğu da unutulmamalıdır. Teknik ve teknoloji ne kadar ilerlerse ilerlesin, gelecek adına ticaret ve O'nun vaad ettiği şeylerin rolü, tahminlerin üstünde büyük olacaktır. Hatta hükümet ve iktidarlar, O'nun vesâyası altında günyüzüne çıkacak ve O'nun desteğiyle varlıklarını devam ettireceklerdir.

■ Her şeyde olduğu gibi, ticaret ve zanaatta da ilim ve ihtisasın ehemmiyeti büyük olmakla beraber, bilhassa bu iki mesleğin çıraklık esasına dayandığı da asla hatırdan çıkarılmamalıdır. Kitaplarda anlatılan nice mes'eleler vardır ki, mahir bir kalfa ve çıraklıktan gelme bir ustanın maharet prizmasından geçmedikten sonra kat'iyyen tatbikat bulamaz.

FOTOĞRAF: KÜRŞAT BAYHAN

■ Ticaretin ruhu; doğruluk, emniyet, yaşanan devri idrâk, müşteriye karşı fevkalâde nazik ve terbiyeli davranmaktır. Bu hususların birinde kusur eden, ticaretin ruhunu hırpalamış, dolayısıyla da kendi kazanç yollarını tıkamış sayılır.

■ Tâcirler, zanaatkârlar tatlı dilli, güler yüzlü, oldukça mütevazı, sözlerinde sabit ve asla usanmaz, üşenmez olmalıdırlar. Hemen her meslek erbabı için çok ehemmiyetli olan bu hususlar, halkla içli dışlı olmaları ve onların menfaat ve zararları ile alâkadar bulunmaları itibarıyla bu iki sınıf için daha da önemlidir.

■ İşyerlerini, alışılagelenden, her gün bir saat önce açıp bir saat sonra kapatanların, ayları otuz beşe, seneleri de dört yüz yirmi güne ulaşır. Tabiî, imkân elverdiği ölçüde aynı işyerlerinde gerçek vazifenin de ihmale uğramaması şartıyla... (Ölçü veya Yoldaki Işıklar-2, s. 55-58)

Geçmiş bizden ne kadar hızla uzaklaşıyorsa, gelecek bize o kadar hızla yaklaşıyor. Yani çıktığımız bu dünya yolculuğunda her geçen saniye varış noktasına yaklaşıyoruz.

■ PROF. DR. MUSTAFA NUTKU

Bütün gelecekler yakındır

Düz bir çizgi çizelim. Bu çizgi üzerindeki bir noktayı sağa doğru hareket ettirelim. Bu hareket eden nokta, çizginin sol ucundan hangi hızla uzaklaşırsa, çizginin sağ ucuna da aynı hızla yaklaşır. Bu misale benzer şekilde, dünyada yaşarken ömrümüzün zaman çizgisi üzerinde hareket eden bir nokta gibi, bir başlangıçtan bir sona doğru gitmekte olduğumuzu düşünecek olursak, dünya hayatımızın sonuna doğru yaklaşma hızımız bu hayatımızın başlangıcından uzaklaşma hızımız kadardır. Diğer bir ifadeyle, geçmiş bizden ne kadar hızla uzaklaşıyorsa gelecek bize o kadar yaklaşıyor. Ecel gizli olduğu ve hayatımızın sonuna ne zaman geleceğimizi bilemeyeceğimiz için, son noktaya yaklaşma hızımızı, ancak geçmişten uzaklaşma hızımıza bakarak idrak edebiliriz ve etmeliyiz. Bu misali göz önüne almakta ve üzerinde düşünmekte fayda vardır.

Dünyada ne kadar yaşayacağınızı düşünüyorsunuz?

İnsanların büyük çoğunluğuna dünyadaki hayatlarında, "tevehhüm-ü ebediyet" denilen bir zaaf hali refakat eder. Yani insanlar kendilerini, dünyada ebedî kalacakmış gibi düşünmek ister. Bazıları bunun da ötesinde, dünyada ebedî yaşamanın çarelerini araştırır! Allah, bu dünya hayatından sonraki âhiret hayatında insana ebedî hayat vereceği için, ebedî yaşamak isteğini de insanın içine koymuştur. Bu istek, veriliş maksadına uygun olarak âhiret hayatı için sarf edilmeli ve âhirette zaten kaçınılmaz olan ebedî hayatın levazımatını -başta iman ve namaz olmak üzere- bu dünyada hazırlamaya her şeyden daha fazla önem vermelidir. Çünkü insan için, dünyada hiçbir şey bundan daha fazla önemli olamaz!

Zaman Gazetesi 34194 Yenibosna/İstanbul
DR. CAN
dr.can@zaman.com.tr

Ali-Veli 49-51

Veli
Çocukken arkadaşım Ali ile oynardık. Arkadaşlar, hep "Ali-Veli 49-50" derlerdi. Ali'nin dedesinin adı Ali, benimse babamın adı Veli idi. Bizim Ali, üniversiteye girmedi. Bense önce İTÜ'yü bitirdim sonra da Almanya'ya geldim. Elektrik mühendisiyim. Burada önemli projelere imza attım. Güya annem bana "Oku oğlum, okumayana kız vermezler" diyordu. Mahallemizde taliplisi çok olan Ö. Hanım, bizim Ali ile evlendi. Elektrik çarpmış gibi oldum. Bu yaşıma geldim, yeni evlendim? Ne yapsam, ben de oğlumu okutmasam mı?

Dr. Can Öner
Allah'ın Veli kulu, sevgili mızıkacılar diyarındaki "gurbet damadı..."

Evet! Ali Bey Ö. Hanım'la evlenmiş ama sen de bu arada HASRET, HİCRET, GURBET isimli 3 muhterem hanımla yaşamışşın. İlim ve irfan yolunda başarılı bir erkeğin arkasında "bir eş" olurken senin 3 eşin olmuş.

Ö. Hanım'ın kızı 30 yaşına gelmişken sen, onun kızından 2 yaş küçük A. yengemizle evlenmiş üstelik onu Hz. Meryem'in yanında Zeynep bint-i Cahş'la da (ra) tanıştırmışsın.

Hani ülkemizde çocuğun babası vefat eder de, onun mirasıyla bir Topkapı-Eyüp minibüsü alıp, arkasına "Babam sağ olsun" yazdırır ya; sen de Müslüman olduktan sonra "ön ad" olarak verip "ZEYNEP-A." diyerek aslında anneciğinin haklılığını da kabul etmiş oluyorsun. Yani okumayana kız verirler belki ama, okuyana hem de AB'ye girmiş bir hanım kız verirler.

Hayat bilgisi ve gerçek "hayat" dersleri

1) Bazen okullarda gördüğümüz "hayat bilgisi" dersleri ile gerçek hayattaki yaşam dersleri birbirine uymayabilir. Çünkü okulda bizi "hayata" değil "sınava" hazırlıyorlar.
2) Sınavlar önceden haber veriliyor, hangi konulardan olacağı belirleniyor, anlatılmayan konulardan sınav yapılmıyor ve tek doğru cevabı olan sorular soruluyor, sonunda da aldığımız not yüzümüze objektif bir değerlendirme sonucu okunuyor. Hayatta karşımıza çıkan sınavlar öyle mi ya?
3) Okul hayatımızda önce dersi görür sonra sınava alınırız. Halbuki hayat okulunda önce sınava çekilir sonra dersimizi alır otururuz aşağı!
4) Okul hayatında başarısız olunca SINIFTA KALIRIZ; ama hayat okulunda "BİR ALT SINIFA" düşeriz...

Özlemlerimiz bitmez ki

Yani sevgili Veli insan. İster Ali Bey gibi hayat okulundaki sınavlarla, ister Veli Bey gibi okul hayatındaki sınavlarla boğuşalım, ister Ö. Hanım'la evlenelim, isterse Ö.'nün özlemiyle yaşayalım.
Sonuçta;
YAŞADIĞIMIZ HAYAT ÖZLEMİNİ ÇEKTİĞİMİZ HAYAT MI?
YAŞADIĞIMIZ HAYAT RAZI OLDUĞUMUZ HAYAT MI?
YAŞADIĞIMIZ HAYAT MECBUR OLDUĞUMUZ HAYAT MI?
YAŞADIĞIMIZ HAYAT MUTLU OLDUĞUMUZ HAYAT MI?
YAŞADIĞIMIZ HAYAT BİZİ; YAŞADIĞIMIZ HAYATTA MUTLU EDECEK Mİ?
Özellikle son soruya EVET cevabı verebiliyorsan;
Sevgili Veli;
Ö.'yü bırak, Zeyneb'e (eşine) bak...
Gurbeti ışıklandırdığın gibi.
Aydınlık cennetlerde, Zeynep'le mutlu olmaya bak.

FOTOĞRAF: ONUR ÇOBAN

Aşk, Allah'ı kalbine davettir

F.Can

Ailemin tavsiyeleriyle bir yakınımızla nişanlandım. Yurtdışındaydım. Nişan da uzun sürdü. Maddi sebeplerden aramız bozuldu. Geldim. Düzelttim; ama ayrıldık. Ailem "yeni birisini bul" unutursun diyor. Eskiyi unutayım mı? Yeni birisini arayayım mı? Psikolojimi nasıl düzeltirim?

Dr. Can

Sevgili F. Can. Soyadınla "Adaş"ız... Mektubunu okurken "al işte" dedim. "İlginç bir mektup daha!" Güleyim mi, ağlayayım mı, üzüleyim mi bilemedim. İlk cümleni düşündüm: "Ailemin tavsiyesiyle"... Şimdi, bir kızı seversin, zamanla tanırsın. "İşte" dersin "Evleneceğim kişi bu". Sonra tanıdığınız ortak kişilere sorarsın "Tavsiye ederiz iyi kızdır" derler. Anneni babanı istemeye gönderirsin. Söz-nişan olur. Onlar da iyice tanırlar. "Evet oğlum, gelin adayımızı sevdik tavsiye ediyoruz evlen." derler. Evlenirsin...

Ama sen; yurtdışındasın. "Evlenmek istiyorum." demişsin. Ailen yazı-tura'yla tek maçta eliminasyon sistemine göre eleyip birini tavsiye etmişler! Sonucunun da böyle olması normaldir.

İkinci cümlen: "Maddi meseleden ayrıldık." Şimdi, cep telefonu alır gibi tavsiyeyle "alınan" hatun kişiyle "maddi meselelerden" ayrılmak neredeyse kaçınılmazdır.

Üçüncü cümlen: "Nişan uzun sürdü ayrıldık." Evet, halk arasında nişan uzun sürerse ayrılık olur diye yanlış bir düşünce var. Anlaşma süreci olan nişanda ayrılık olması, anlaşamamak, "yol yakınken ve zararın neresinden dönersen" meselesidir. İyi ya işte evlenip de öyle ayrılmaktansa nişanda OLMADI demek daha iyidir. Diyelim 1 yıl nişanlılık sürdü. 2. yıl sonunda "Şu an iyiyiz. Aramız bozulmadan evlenelim" demek ne derece mantıklı? Hamurun bütün sertliklerini gidermek gerek. Yoksa evlilik stresli iştir. En küçük bir HABBE evlilik sonrası KUBBE olur. Bir de "Boşanmayalım, bari çocuk yapalım!" denir. (HOŞGELDİN ÖMÜR BOYU MUTSUZLUK). İlaveten konjenital (doğuştan) özgüvensiz çocuk sorumluluğu... "Çocuk bende kalacak, hayır bende" ve gazetelerin 3. sayfalarında çıkan "malum" haberler.

Aynı gün söz, nişan, nikah yapanlar var ve maalesef onlar da bir günde boşanabiliyorlar. Hani nişanlılık kısa sürmeliydi?

1) Eskiyi unutayım mı?

Cevap: Evet.

2) Yenisini arayayım mı?

Cevap: Önce Allah'ı ara, bul! Kalbine yerleştir. "Aşk, Allah'ı kalbine davettir" zira... Sonra, bulduğunla, kalbini akort et. Aynı sesleri çıkarıyorsa; İlahi TAVSİYE'ye kulak ver.

3) Psikolojimi nasıl düzeltirim?

Cevap: Kalbine misafir ettiğin VEDUD, hem kalp doktoru, hem de ruh doktorudur.

Ücreti ZİKİR, FİKİR ve ŞÜKÜR'dür.

Vergisi, ibadet ve duadır. KDV'si ise CENNETTİR. Mutluluklar.

Canım Anneme
teleskop 0212 217 99 98

hangisi doğru?

1. Bir yumurta hiçbir zaman elimize paketlenmeden ulaşmaz. Yirmi dört saatlik bir üretim faaliyetinin neticesi olan bu leziz nimet, mutfağımıza kadar güvenle ulaşabilmesi için son derece dikkatle planlanmış bir ambalaj içinde bize sunulur. Bize yumurtayı veren kimdir?

a) Tavuk çiftliği
b) Tavuk
c) Tabiat
d) Allah (cc)

2. Anne-babalar, çocuklara örnek ve iyi anne-baba olmaya çalışırken bir taraftan kendilerini de eğitebilirler. Bunu en iyi nasıl yapabilirler?

a) "Yap" demeden önce yapmaya çalışarak.
b) Kitap okuyarak.
c) Onlarla oyun oynayarak.
d) Disiplinden taviz vermeyerek.

3. Anne, çocuğuna yatırım yapan bir insandır. Bir anne çocuğuna aşağıdakilerden hangisi için "annelik" yapmalıdır?

a) Yaşlandığında kendisine baksın diye
b) Bu annelerin tabii görevi olduğu için
c) Sevgiden dolayı
d) İyi, imanlı bir ferd olsun diye

boşlukları doldur

1. En büyük düşmanımız ....

2. Kadınlar zayıftır ama ..... güçlüdür.

3. .... Allah'ı kalbine davettir.

4. Doğrudan ya da dolaylı olarak Cenab-ı Hakk'ı hatırlatmayan lüzumsuz bütün duygu, düşünce ve fiilleri terketmesi, kişinin .... bilmesinin ve gereklerini yerine getirmesinin mükemmelliğindendir.

5. .... cebi de yok. Onun için, ahirete gönderip ebedileştirmek istediğiniz şeyleri vakit geçirmeden gönderin.

doğru yanlış

1. Arkadaşını tekmeleyen, oyuncağını kıran, çevresiyle uyumsuz olan çocuğun bu davranışına karşı anne sessiz kalmalıdır.

D Y

2. Anne-babalar çocuklarına bir şeyi "yap" demeden önce en fazla kendilerinin o şeyi ne kadar uyguladığına dikkat etmelidir.

D Y

CEVAPLAR

HANGİSİ DOĞRU
1. d , 2. a, 3. d

BOŞLUKLARI DOLDUR
1. Cehalet 2. Anneler 3. Aşk 4. İslam'ı 5. Kefenin

DOĞRU—YANLIŞ
1. Yanlış, 2. Doğru